

Arrest

nr. 172 183 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De bestreden beslissing werd dezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, geboren te B. B. A. op [...]1978.

Op 18 november 2015 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 18 november 2015 bleek dat verzoeksters vingerafdrukken overeenstemden met vingerafdrukken die waren genomen naar aanleiding van een visumaanvraag bij de Duitse consulaire diensten.

Op 25 november 2015 nam de gemachtigde een verhoor af van verzoekster in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land

of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-Verordening).

Op 14 december 2015 werd een overnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten.

Op 3 februari 2016 aanvaardden de Duitse autoriteiten de overname van verzoekster.

Op 17 februari 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan ~~de heer~~ / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : C. P.

voornaam : V.

geboortedatum : [...]1978

geboorteplaats : B. B. A.

nationaliteit: Filipijnen

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 18.11.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 24.06.2015 een visum aanvraag bij de Duitse consulaire diensten in Abu Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten) en dat het visum op 06.07.2015 werd verstrekt voor een duur van 63 dagen.

De betrokkene, van Filipijnse nationaliteit, werd gehoord op 25.11.2015 en verklaarde dat zij de Filipijnen op 06.11.2015 verliet om met het vliegtuig naar Italië te reizen. Van daar vloog ze naar eigen zeggen diezelfde dag nog naar België om erop 07.11.2015 aan te komen en erop 18.11.2015 asiel te vragen.

Op 14.12.2015 werd een overnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 03.02.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze naar een Europees land wilde komen en het haar niet uitmaakte of dit nu bijvoorbeeld België of Frankrijk was. Ze verklaarde niets over België te weten. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland. Ze gaf aan dat ze al een tijdje in België is en het er stilaan gewoon raakt en er dus ook wil blijven. Ze verklaarde niemand te kennen in Duitsland en er liever niet naartoe te willen gaan. De betrokkene gaf aan dat ze niet weet of ze in Duitsland is geweest.

De betrokkene verklaarde geen visum voor Duitsland te hebben aangevraagd. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene evenwel onweerlegbaar aantoont dat zij effectief een visum voor Duitsland aanvraag. Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde niet te weten of ze in Duitsland is geweest, ze gaf aan via Italië naar België te zijn gereisd. De betrokkene stelde enkel dat ze niet naar Duitsland wenst te gaan omdat ze er niemand kent. Bovendien benadrukken we dat de betrokkene aangaf dat ze geen voorkeur had voor een specifiek land, dat ze gewoon naar een Europees land wilde gaan en het niet uitmaakte welk Europees land dat is. We kunnen bijgevolg enkel concluderen dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze ten gevolge een overdracht aan Duitsland een reëel risico zal lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 03.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde over een goede gezondheid te beschikken. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar dochter in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Ze voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

"In wat DVZ is van mening dat de recente documentatie geen risico van onmenselijke behandeling bewijst wegens systemisch probleem in de ontvangst van de asielzoekers beschadigt.

Terwijl het bestuur begaat manifeste beoordelingsfouten in de lezing van de documentatie betreffende Duitsland. Terwijl ze doet een gedeeltelijke lezing, niet houdt rekening van het geheel van alle verstuurde documenten, rekening houdend geen aldus met het geheel van de beschikbare informatie, dat aldus het principe van het behoorlijke bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt. Terwijl de laste informatie bevestigt het risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, en de onmogelijkheid om toegang tot daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben in de zin van artikel 13 EVRM en 47 van het Handvest in geval van terugkeer in Duitsland Terwijl bijgevolg een risico van onmenselijke behandeling bestaat en beschadigend voor de verzoekster in geval van terug naar Duitsland.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 4 van het Handvest van de fundamentele Rechten van de Europese Unie elke onmenselijke behandeling verbieden.

Geen enkele definitie werd aan deze notie in het Verdrag of Handvest gegeven, en deze notie door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt geïnterpreteerd.

Het moet onderlijnd worden dat in zijn M.S.S-arrest., het Hof heeft gezegd dat de overtredingen van de Europese verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers tot een overtreding van artikel 3 EVRM leidden.

Bovendien altijd volgens het M.S.S.-arrest., moet elke Lidstaat controleren, in geval van terugkeer in verband met een procédure Dublin., of een van een asielzoeker, zou leiden tot een overtreding van artikel 3 EVRM, wegens de nalatigheden van de verantwoordelijke stand voor de procédure. Het moet ook herhalen het onderwijs van het Arrest Singh EVRM van 2 oktober 2012.

Immers Heeft Het Hof gezegd in de considerans 92 dat:

« Deuxièmement, compte tenu en particulier de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'article 13 exige un contrôle attentif (Chamaïev et autres c. Géorgie et Russie, no 36378/02, § 448, CEDH 2005-III), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 50, CEDH 2000-VIII). L'instance nationale doit être compétente pour examiner le contenu du grief et à offrir le redressement approprié (ibidem, § 50). Dans l'arrêt Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique (no 10486/10, § 106, 20 décembre 2011), la Cour a précisé que l'instance de contrôle ne pouvait pas se placer fictivement au moment où l'administration a adopté la décision litigieuse pour en apprécier la validité au regard de l'article 3 et ainsi faire l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de l'intéressé. »

Aldus een terug naar een andere Lidstaat die zijn verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers niet zou eerbiedigen, en die gebreken tot gevolg heeft die in de te wijten materiële hulp schreeuwen, zou vormen een overtreding van artikel 3 EVRM.

Bovendien, gezien het belang van dit artikel, moet de rechter met het geheel van de elementen rekening houden die hem worden gepresenteerd. Dezelfde redenering wordt gehouden door het Hof van Justitie van de Europese Unie, op basis van artikel 4 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, die ook verbiedt de onmenselijke behandelingen. Aldus heeft CJUE in het arrest C-493/10 en C-410/11 (samengevoegde zaken) van 21 december 2011 geoordeeld:

"86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

En " 91. Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico 's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico 's mogelijk is.

92. Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. Het bestaan daarvan kan de lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, niet onbekend zijn, aangezien hij heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is.

93. Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is gezegd, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties binnen de werkingssfeer van deze richtlijn, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94. Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. " i

6. Aldus blijkt het uit deze rechtspraken, maakt hij zich enerzijds los dat de Lidstaten geen asielzoeker naar een andere Lidstaat kunnen terugsturen die systemische defecten van de asielprocedure en van ontvangst kent en anderzijds de Lidstaten hebben een positieve verplichting van informatie wat deze situatie betreft.

Meer moet het ook herhalen dat EHRM de Staten verplicht om de kwetsbaarheid van de asielzoekers in overweging te nemen. en om de concrete voorwaarden voor ontvangst te controleren in geval van overdracht. In casu, is DVZ van mening dat er geen risico zou hebben voor de verzoekster in geval van terugkeer naar in Duitsland.

DVZ baseert zich op een document, AIDA-rapport van november 2015 om te besluiten dat de verzoekster geen risico loopt in geval van terugkeer naar Duitsland. DVZ verwijst naar een paragraaf van het rapport. Nochtans moet het vaststellen worden dat DVZ niet met de andere elementen van het rapport houdt, die het risico van onmenselijke daden voor de verzoekster in geval van terugkeer in Duitsland aantoonst. *Betreffende het onthaal*

Het rapport herroept dat Duitsland actueel veel asielaanvragers onthaalt.

Het verslag gaat verder en benadrukt dat Duitsland aan problemen van registratie moet het hoofd bieden en de personen krijgen geen statuut van asielzoekers.

Dit feit is ernstiger dat belangrijke praktische gevolgen eruit voortvloeien.

Ten eerste hebben de mensen geen toegang tot een opvangcentrum, aan zelf gelaten en moeten in de straat leven. Ten tweede wordt geen enkele hulp hun toegekend, zodanig dat zij geen privaat huisvesting kunnen vinden. Ten derde kan geen enkele geneeskundige hulp hun toegekend worden, zodanig dat zij toegang tot geen enkele zorg hebben. In de praktijk betekent dat in geval van verwijzing van de verzoekster naar Duitsland, ze zal niet de toegang tot de asielprocedure hebben, niet zal geplaatst worden, en zal de toegang tot geen enkele gezondheidszorg hebben.

Dit feit is ernstiger dat Mevrouw ernstig ziek is, moet verschillende medische volgen hebben, een operatie.

Bijgevolg is er een risico van onmenselijke behandeling in geval van terugkeer in Duitsland in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

7. Betreffende het onthaal voorwaarden

Om te veronderstellen dat Mevrouw haar asielverzoek kan indienen, is het nodig om te benadrukken dat de stijging van het aantal asielzoekers een effect op de voorwaarden voor ontvangst heeft.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat het verslag benadrukt dat het Duitse systeem lange tijd ongrondwettig en dat hij nog is geweest om drastische verminderingen komt ondergaan.

Het rapport onderlijnt ook dat het gebrek van plaatsen heeft tot gevolg dat veel asielaanvragers geen plaats hebben.

Het verslag heeft aan niet gebrek om te benadrukken dat de situatie ongelijk is, dat bepaalde land de decente minimumeisen niet aanbieden om de asielzoekers te ontvangen, veel centra zijn overbevolkt :

"With the number of asylum seekers rising significantly since 2012, overcrowding has been reported with regard to several initial reception centres throughout Germany. Overcrowding continued to be a serious problem throughout 2014 and 2015. »

Hij herinnert eraan dat de kwaliteit van de ontvangst sterk erger is geworden, dat de toegang tot de sociale voorzieningen nog sterk beperkt blijven voor de asielzoekers. Slechter, in geval van geen huisvesting in een centrum, ontvangen de asielzoekers ongeveer het bedrag van 300 euro per maand, om zich te plaatsen, voeden, kleden, enz...

Onder omstandigheden, garandeert niets dat Mevrouw toegang tot de minimumeisen zal hebben waarvan moet genieten de iedere asielzoeker. Dat feit is ernstiger dat de bestreden beslissing niet preciseert waar ze door Duitse overheden onthaald worden. In dergelijke omstandigheden is het niet mogelijk om te weten of ze zal een plaats hebben...

Bij gevolg is er een risico van onmenselijke behandeling in geval van terugkeer in Duitsland in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Betreffende het asielstelsel

Het moet ook onderlijnend worden dat er gebreken bestaat ten aanzien van het asielstelsel en de asielprocedure. Immers herhaalt het AIDA rapport dat het toegang tot een advocaat erg beperkt in Duitsland op de verschillende momenten van de procedure. Tijdens is de toegang tot een raad erg beperkt met gevolg dat de asielzoekers niet alle de nuttige informatie kunnen hebben.

Het moet gemerkt worden dat de richtlijnen betreffende de asielprocedure de toegang tot een advocaat garandeert, en bij gevolg die gebrek een schending van deze richtlijn volstaat.

Het plaats van de NGO en andere associatie zijn helaas ook erg beperkt.

Erger in geval van negatieve beslissing blijft het toegang tot een advocaat nog beperkt.

Immers is de aanstelling van een advocaat onderworpen aan een "In-merit toetsing" die gemaakt wordt door de grond rechter. Het stellen vragen over de onpartijdigheid van de bevoegde rechter die de aanstelling van een advocaat kan weigeren...

Bij gevolg tonen die elementen aan dat de asielzoeker niet tot een nuttige informatie toegang kan hebben, en dat de voorwaarde van toegang tot een onpartijdigheid procedure niet kunnen garanderen in de zin van artikel 13 EVRM en 47 van het Handvest.

DVZ had rekening gehouden met alle de elementen van de AIDA rapport die aantoonst een risico van onmenselijke daden in het zin van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Duitsland.

DVZ heeft niet met die elementen rekening gehouden, en bij gevolg heeft de administratie het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft, die legt op de administratie om met de elementen van het dossier rekening te houden.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak. i

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikels 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

Voorts moet het herroepen dat het Raad in aanmerking nemen de actuele elementen betreffende de situatie in de andere lidstaat (Arrest Singh EVRM van 2 oktober 2012).

Het blijkt uit de verschillende documenten dat de situatie van de asielzoekers in Duitsland dramatische is. Immers is het nodig om eraan te herinneren dat Duitsland van een explosie van het aantal asielzoekers het hoofd bieden heeft op zijn gebied.

Immers heeft Duitsland meer van een miljoen personen als asielzoekers voor het jaar 2015 geregistreerd. Dit heeft een effect op de voorwaarden voor ontvangst van deze, de steeds meer overbevolkte en zich ongezonde centra die bevinden.

Dat feit is ernstiger dat Mevrouw ziek is en dat het totaal onmogelijk voor haar is om in dergelijke situatie te leven. De pers relateert regelmatig incidenten tussen te wijten asielzoekers aan de steeds meer afschuwelijke voorwaarden voor ontvangst. Slechter, de asielzoekers zijn eveneens slachtoffers van geweld van de nationale autoriteiten. Aldus werden de verschillende beelden verspreid die gespiegde arrestaties meer dan evenals onmenselijke behandelingen tonen die aan asielzoekers worden opgelegd. Bovendien is het nodig om te benadrukken dat de Duitse Länder van plan zijn om de goederen van waarde van de gevluchte kandidaten eveneens te grijpen.

Het stelt vast een verkrachting van de Europese richtlijnen, zou deze volkomen in strijd met artikel 1 van het eerste aanvullende protocol van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zijn. De algemene context rond de komst van de asielzoekers is vijandig. Immers zijn er meer en meer bewegingen van recht die organiseren steeds regelmatig manifestaties.

Als het ernaar uitziet dat de eerste manifestaties ten doel hadden hun punt van gezien te laten horen, is de laatste output steeds heftiger gebleken. Immers aarzelen de betogers niet meer om zich rond de opvangcentra op te stellen teneinde aan de vluchtelingen te laten begrijpen slechts zij zijn niet de welkom. Slechter, is het niet meer zeldzaam dat invallen zich binnen de centra, teneinde laten aan te vallen de personen die er in wonen.

De context werd zoals de asielzoekers niet meer durven van hun centra weg te gaan, uit angst om aangevallen te worden, en aldus de mogelijkheid niet meer hebben om zich binnen hun aarde van asiel te integreren.

Nochtans stopten de nationalistische bewegingen niet aan de talrijke intimidaties maar zetten eveneens het vuur aan verschillende centra of huizen die asielzoekers ontvangen.

Deze beklimming van de handelingen van racisme in Duitsland heeft trouwens de verschillende internationale instanties, en met name de Raad van Europa niet gemist.

In de mate dat de verzoekster erg ziek is, is het totaal ondenkbaar om haar naar Duitsland terug te zenden. Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 1 tot en met 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) stelt vast dat motieven die de bestreden akte onderbouwen, op eenvoudige wijze in die akte kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12.4. van de Dublin III-Verordening aangegeven dat Duitsland de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat is. De bestreden akte bevat tevens een motivering in feite, er wordt op uitvoerige wijze toegelicht dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. De gemachtigde gaat enerzijds in op de elementen die verzoekster in haar Dublinverhoor heeft aangehaald waarin ze heeft verklaard bezwaar te hebben tegen de overdracht naar Duitsland omdat ze het hier in België gewoon is, niemand kent in Duitsland en er liever niet naartoe wil gaan. Verzoekster verklaarde eveneens in goede gezondheid te verkeren. Vervolgens gaat de gemachtigde ook in op de relevante

rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) en het Hof van Justitie waaruit blijkt dat een overdracht in het kader van de Dublin III-Verordening niet kan indien de lidstaat niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Vervolgens concludeert de gemachtigde op grond van het AIDA-rapport van november 2015 dat er voor personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure, zoals die zijn neergelegd in de Europese richtlijnen, niet zouden respecteren, noch dat blijkt dat verzoekster niet de nodige zorgen en bijstand in Duitsland zou kunnen krijgen.

Er dient te worden benadrukt dat de belangrijkste bestaansreden van de uitdrukkelijk motiveringsplicht erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De motieven die in de thans bestreden akte figureren, beantwoorden aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zodat een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 niet wordt aanvaard.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen kritiek uitoefent op de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en op het onderzoek dat door de gemachtigde werd gevoerd inzake de bestaanbaarheid van de Dublinoverdracht naar Duitsland met de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 4 en 47 van het Handvest, waardoor haar middel enkel dienstig kan worden betrokken op de schending van de materiële motiveringsplicht of zoals verzoekster het aanhaalt op de manifeste appreciatiefout.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan de Raad niet in de plaats van de gemachtigde treden. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Na het uiteenzetten van een theoretisch kader, waarin verzoekster, net als de gemachtigde wijst op de arresten *NS* en *ME* van 21 december 2011, met name de gevoegde zaken C-493/10 en C-410/11 en waarin zij benadrukt dat een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een lidstaat waar zich systeemfouten voordoen in de asielprocedure en de opvang, dat de kwetsbaarheid van asielzoekers moet in overweging genomen worden en dat met het geheel van elementen moet worden rekening gehouden, meent verzoekster dat de gemachtigde niet met het gehele AIDA-rapport van november 2015 heeft rekening gehouden, met name niet met de elementen die aantonen dat er een risico voor verzoekster op een onmenselijke behandeling bestaat in geval van terugkeer naar Duitsland. Verzoekster meent dat uit het rapport blijkt dat ze geen toegang zal hebben tot de asielprocedure, niet zal opgevangen worden in een opvangcentrum noch private huisvesting zal kunnen vinden en geen toegang tot de gezondheidszorg zal hebben, ondanks haar ernstige ziekte. Tot slot wijst verzoekster eveneens nog op geweld tegen asielzoekers en een toename van racisme in Duitsland.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.).

In het kader van deze vordering moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals blijkt uit de vaste rechtspraak waarnaar verzoeker en de gemachtigde verwijzen, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Duitsland.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster in haar Dublinverhoor op de vraag: *“Hoe is uw gezondheidstoestand?”* heeft geantwoord: *“Ik heb geen gezondheidsproblemen.”* Uit het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoekster pas op 24 februari 2016 aangetekend naar de gemachtigde verschillende medische documenten heeft overgemaakt, hetgeen dus dateert van na de bestreden beslissing. De Raad kan in het kader van zijn wettigheidscontrole enkel rekening houden met elementen die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Nu deze medische gegevens niet gekend waren aan de gemachtigde en verzoekster verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben, kon hij hiermee geen rekening houden bij de motivering van de bestreden beslissing. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de medische stukken betrekking hebben op onderzoeken die plaats hadden op 24 en 25 februari 2016 evenals op een *“chirurgie digestive 15”* die was voorzien op 18 februari 2016. Nu verzoekster zich thans nog op het grondgebied bevindt, is het waarschijnlijk dat zij die onderzoeken en eventueel geplande ingreep heeft kunnen ondergaan. Hoe dan ook bleek op het ogenblik van de bestreden beslissing geen bijkomende kwetsbaarheid dan het kwetsbaar profiel dat eigen is aan elke asielzoeker. In het verhoor stelde verzoekster niet zeker te zijn of ze in Duitsland is geweest. In elk geval heeft ze geen persoonlijke problemen gehad in Duitsland, dermate dat ook op dit punt wat betreft de specifieke situatie van verzoekster, geen zwaarwegende gronden blijken om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Duitsland.

Wat betreft de algemene situatie in Duitsland en dan meer bepaald de toegang tot de asielprocedure acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster bij overdracht aan Duitsland met moeilijkheden inzake registratie van haar beschermingsverzoek zal geconfronteerd worden. Verzoekster mag niet uit het oog verliezen dat zij specifiek in het kader van een overname op grond van de Dublin III-Verordening wordt overgedragen. De Duitse instanties hebben dit uitdrukkelijk aanvaard en verzoekster betwist niet dat dit op grond van artikel 12, 4, van de Dublin III-Verordening is gebeurd. In geval van een overname is Duitsland conform artikel 18, 2, eerste lid van de Dublin III-Verordening ertoe gehouden het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Het AIDA-rapport stelt bovendien uitdrukkelijk op pagina 27: *“There have been no reports of “Dublin returnees” facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany.”* Dus niet alleen theoretisch, maar evenmin in de praktijk zijn er voor Dublin-terugkeerders problemen gesignaleerd op dit vlak.

Het feit dat conform de informatie van het, zowel door verzoeker als door de gemachtigde van de staatssecretaris gehanteerde, 'AIDA-rapport' blijkt dat Duitsland in de laatste maanden van 2015 moeilijkheden had om de instroom op vlak van opvang de baas te kunnen, stipt de Raad vooreerst aan dat het een algemeen bekend feit is dat eind 2015 verschillende Unielanden, en niet enkel de landen die grenzen aan de buitengrenzen van het Schengengebied, te kampen hadden met een uitzonderlijk grote instroom. Het is echter thans niet aangetoond dat deze problemen ondertussen niet grotendeels zouden zijn verholpen. Bijkomend blijkt uit het AIDA-rapport op pagina 53 dat zelfs indien er door een enorme toestroom geen plaats zou zijn in een opvangcentrum of op de private markt, Duitsland voorzien heeft in noodopvang zoals in gymzalen, magazijnen, overheidsgebouwen of in het slechtste geval tenten. Er is geen sprake van het op straat belanden van asielzoekers en al in het geheel niet voor Dublin-terugkeerders. De Raad herhaalt eveneens dat het niet aangetoond is dat de moeilijke situatie van eind 2015 ondertussen nog steeds tot opvang in dergelijke noodopvang noodzaakt. De Raad meent dan ook niet dat is aangetoond dat verzoekster in geval van terugkeer geen toegang zal hebben tot de minimumvereisten inzake opvang, zoals vereist door de Dublin III-Verordening en de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming.

Waar verzoekster vreest geen toegang te zullen hebben tot de nodige gezondheidszorg, blijkt dit niet uit het hoofdstuk aangaande "*health care*" in het AIDA-rapport. Waar verzoekster aanstipt dat deze beperkte toegang tot gezondheidszorg voortvloeit uit het feit dat er problemen zijn om zich als asielzoeker te laten registreren, wijst de Raad op het *supra* gestelde, met name dat voor Dublin-terugkeerders een dergelijke problematiek van registratie als asielzoeker zich niet voordoet in de praktijk. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport op pagina 49 dat Duitsland het probleem van registratie wegens de verhoogde instroom heeft opgevangen met de afgifte van een voorlopig "*BUMA*"-document - wat een voorlopige bevestiging inhoudt van het feit dat men zich als asielzoeker heeft aangemeld - en dat "*however, as a general rule, it seems to be accepted that asylum seekers with a BUMA have the same rights as asylum seekers with an Aufenthaltsgestattung, including access under the Asylum Seekers Benefits Act.*"

Waar verzoekster wijst op de toegang tot de rechtsbijstand in het kader van het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door de artikelen 13 van het EVRM en 47 van het Handvest, en dan meer bepaald de "*in merit*" toetsing die wordt doorgevoerd alvorens kosteloos een advocaat wordt toegekend, wijst de Raad erop dat de geschetste situatie in lijn lijkt met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Procedurerichtlijn). Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures, doch wat deze beroepsprocedures betreft stelt artikel 20, 3°, van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. Verzoekster stelt zich in deze vragen aangaande de onpartijdigheid door de rechter, doch het Duitse systeem is in deze uitdrukkelijk in lijn met de Procedurerichtlijn. Een schending van de artikelen 13 van het EVRM of 47 van het Handvest kan niet aanvaard worden.

Waar verzoekster gewag maakt van "*gespierde arrestaties*", geweld uitgaande van de nationale autoriteiten en onmenselijke behandelingen van asielzoekers, zijn dit loze beweringen die zij geenszins staft met enige verwijzing naar het AIDA-rapport of naar enige andere bron.

Wat betreft de aangehaalde problematiek van een vijandige context ten aanzien van de komst van asielzoekers en racisme die een opmars heeft gemaakt in Duitsland uitgaande van de bevolking of nationalistische bewegingen, meent de Raad dat uit het geconsulteerde AIDA-rapport van november 2015 geen graad van racisme kan afgeleid worden die wijst op systeemfouten in de Duitse opvangprocedure of op het systematische stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Duitse overheden geen bescherming zouden kunnen of willen bieden.

De situatie van asielzoekers in Duitsland kan geenszins "*dramatisch*" worden genoemd, zoals verzoekster poneert.

Uit al het voorgaande meent de Raad dan ook dat de gemachtigde op redelijke en zorgvuldige wijze kon stellen dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen

inzake de asielpprocedure zoals die zijn neergelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Eveneens kon de gemachtigde redelijkerwijs stellen dat er tevens geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene in haar hoedanigheid als verzoekster van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zou kunnen krijgen.

Verzoekster heeft met haar betoog geen reëel risico op onmenselijke daden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt, noch neemt de Raad een onzorgvuldige lezing van het AIDA-rapport of een manifeste appreciatiefout aan. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES